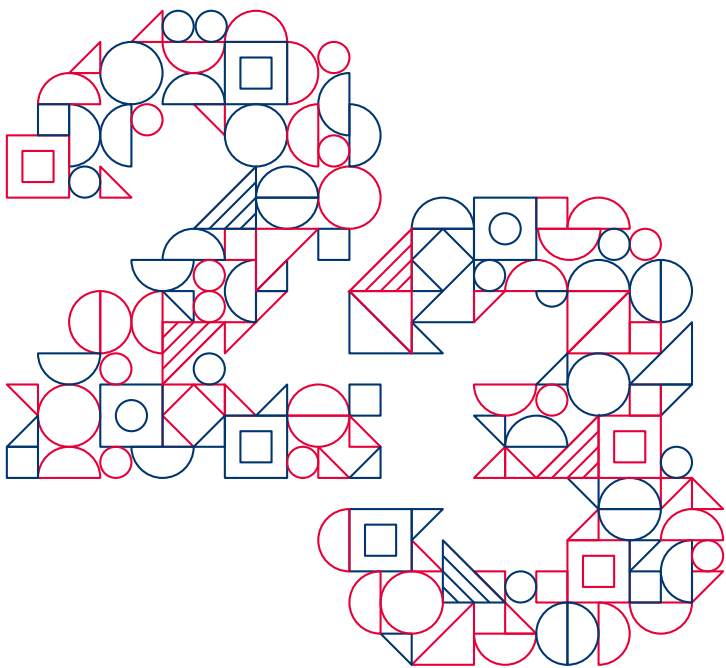


Státní cena za literaturu

Státní cena za překladatelské dílo

Ceny Ministerstva kultury  
za přínos v oblastech divadla, hudby,  
výtvarného umění a architektury

Ceny Ministerstva kultury  
za přínos v oblasti  
kinematografie a audiovize



**Státní ceny**  
**Ceny Ministerstva kultury**

Vážené dámy, vážení pánové,

prožíváme složitou a nejistou dějinnou chvíli. Čelíme zřejmě největším výzvám v historii samostatné, svobodné České republiky. Výzvám politickým a společenským, lokálním stejně jako globálním. Tím spíš je nutné v této situaci ocenit kulturu – jako důležitou jistotu, jako paměť, jako oázu svého druhu. Ale také jako povzbuzení a motivaci k další tvůrčí práci, k příštím velkým dílům na poli krásné literatury, uměleckého překladu, divadla, hudby, výtvarného umění, architektury a filmu. Gratuluji všem letošním laureátkám a laureátům – a upřímně jim za jejich výjimečné výkony děkuji.

**Mgr. Martin Baxa**  
ministr kultury

# Státní cena za literaturu Jiří Kratochvil

za povídkový soubor  
**Škrtiči bohyně Káli**  
s přihlédnutím  
k dosavadnímu dílu

Kratochvilův osobní i profesní život výrazně ovlivnila emigrace jeho otce Josefa do USA (1952) a exilová činnost jeho strýce Antonína Kratochvila, spisovatele a redaktora, prezidenta exilového PEN klubu. Od poloviny 60. let začal publikovat své texty v literárních časopisech a spolupracovat s ČRo, od roku 1970 vycházel už jen v samizdatu nebo v exilu, jeho první „oficiální“ kniha byla vydána až v roce 1990.

Za svoji literární činnost dostal několik cen: Cenu Toma Stopparda (1991), Cenu českých knihkupců (1993), Cenu Egona Hostovského (1996), Cenu Karla Čapka (1998), Cenu Jaroslava Seiferta (1999), Cenu města Brna (2000), Cenu Společnosti pro vědu a umění (2004), cenu Magnesia Litera za prózu (2020). Jeho knihy byly přeloženy do více než patnácti jazyků.

Kratochvil je označován za předního představitele postmoderny, stejně tak je jeho tvorba zřetelně ovlivněna magickým realismem. Nicméně jeho literární experimenty, vyznačující se hravostí, bizarností,

groteskností či chaotičností, mají často autobiografický základ vycházející z jeho osobních zkušeností i z peripetií dějin 20. století. A také jsou spojeny s brněnským geniem loci.

Z více než tři desítek vydaných knih (romány, povídky, eseje, divadelní a rozhlasové hry) uvádíme výběrově: *Medvědí román* (1990), *Uprostřed noci zpěv* (1992), *Má láska, postmoderno* (1994), *Siamský příběh* (1996), *Urmedvěd* (1999), *Lehni, bestie!* (2002), *Liška v dámu* (2019), *Škrtiči bohyně Káli* (2022), *Kapesní román pro kapsáře* (2023).

Cena se uděluje od roku 1995 v návaznosti na tradici první republiky (ustavena 1920). Je určena k ohodnocení buď významného původního díla české literatury, nebo dosavadní literární tvorby. Státní cena za literaturu se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

## Laureáti

1995	<b>Ivan Diviš</b>
1996	<b>Emil Juliš</b>
1997	<b>Milan Jankovič</b>
1998	<b>Vladimír Macura</b>
1999	<b>Josef Škvorecký</b>
2000	<b>Karel Šiktanc</b>
2001	<b>Věroslav Mertl</b>
2002	<b>Květa Legátová</b>
2003	<b>Petr Kabeš</b>
2004	<b>Pavel Brycz</b>
2005	<b>Edgar Dutka</b>
2006	<b>Vladimír Körner</b>
2007	<b>Milan Kundera</b>
2008	<b>Ludvík Vaculík</b>
2009	<b>Zdeněk Rotrekl</b>
2010	<b>Antonín Bajaja</b>
2011	<b>Daniela Hodrová</b>
2012	<b>Ivan Wernisch</b>
2013	<b>Petr Hruška</b>
2014	<b>Patrik Ouředník</b>
2015	<b>Pavel Šrut</b>
2016	<b>Petr Král</b>
2017	<b>Jáchym Topol</b>
2018	<i>cena nebyla předána</i>
2019	<b>Karol Sidon</b>
2020	<b>Michal Ajvaz</b>
2021	<b>Miloslav Topinka</b>
2022	<b>Kateřina Tučková</b>



Prozaik, dramatik, esejista a novinář Jiří Kratochvil (narozen 1940 v Brně) vystudoval obor český a ruský jazyk na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity (tehdy Univerzity Jana Evangelisty Purkyně) v Brně. Pracoval jako učitel a knihovnik, od roku 1970 pak pouze v dělnických povoláních, od roku 1983 v Krajském památkovém středisku, v letech 1991–1995 v literárně-dramatické redakci ČRo v Brně. Od roku 1996 je spisovatelem na volné noze.

# Státní cena za překladatelské dílo

## Jarka Vrbová

**za celoživotní přínos  
ke zprostředkování norské  
literatury českému čtenáři  
a příkladnou profesionalitu**

Narodila se v roce 1950 v Praze, vystudovala norštinu a angličtinu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy. Přeložila stěžejní díla autorů jako K. Faldbakken, J. Gaarder či A. Lindgrenová. Za překlad knihy *Tajemství karet* Josteina Gaardera byla v roce 1998 zapsána na Čestnou listinu IBBY. V roce 2010 obdržela za svou překladatelskou činnost prestižní státní titul norského krále „Rytíř první třídy rádu za zásluhy“. I když si čas od času „odskočila“ k přednášení na katedře skandinavistiky FF UK nebo k tlumočení, vždy se k literatuře velice rychle vrací – a tak je tomu dodnes.

Poprvé na sebe jako na talentovanou překladatelku moderní skandinávské literatury výrazněji upozornila v roce 1985 zdařilým převodem psychologického románu *Adamův deník* norského spisovatele Knuta Faldbakkena; v posledních letech čeští čtenáři s napětím očekávali každý její další překlad syrových příběhů výrazného Nora Roye Jacobsena. Za vrchol zdařilé překladatelské ekvilibristiky

J. Vrbové lze patrně považovat dvě novely Tomase Espedala (*Jít; Proti umění*), na třetím Espedalově textu v současnosti pracuje.

Počet titulů, které J. Vrbová převala do českého jazyka, překročil několik desítek a všechny jsou přeloženy na vysoké profesionální úrovni. Tato „dáma českého překladu“ dokazuje, že pokud člověk chce, může si udržet tu nejvyšší latku po celý život.

Cena se uděluje od roku 1995. Je určena k ohodnocení buď významného literárního překladu z cizího jazyka do češtiny, nebo za dosavadní činnost v oblasti překladu literárních děl. Státní cena za překladatelské dílo se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

### Laureáti

1995	<b>Josef Hiršal</b>
1996	<b>Ludvík Kundera</b>
1997	<b>Luba a Rudolf Pellarovi</b>
1998	<b>Jindřich Pokorný</b>
1999	<b>Lumír Čivrný</b>
2000	<b>Anna Valentová</b>
2001	<b>Jan Vladislav</b>
2002	<b>Jiří Pelán</b>
2003	<b>Dušan Karpatský</b>
2004	<b>Dušan Zbavítel</b>
2005	<b>Pavla Lidmilová</b>
2006	<b>František Fröhlich</b>
2007	<b>Antonín Přidal</b>
2008	<b>Jiří Stromšík</b>
2009	<b>Miroslav Jindra</b>
2010	<b>Oldřich Král</b>
2011	<b>Martin Hilský</b>
2012	<b>Vladimír Mikeš</b>
2013	<b>Vratislav J. Slezák</b>
2014	<b>Jiří Pechar</b>
2015	<b>Hanuš Karlach</b>
2016	<b>Pavel Dominik</b>
2017	<b>Eva Kondrysová</b>
2018	<b>Helena Stachová</b>
2019	<b>Anna Kareninová</b>
2020	<b>Blanka Stárková</b>
2021	<b>Alena Morávková</b>
2022	<b>Jiří Našinec</b>



# Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti divadla **Arnošt Goldflam**

**za v každém ohledu  
autorský vklad  
do českého divadla**

Narozen 1946 v Brně. Po dvou semestrech medicíny a práci v dělnických profesích vystudoval činoherní režii na brněnské Divadelní fakultě JAMU v Brně (1971–1976). V roce 1978 se stal členem Hanáckého divadla (tehdy ještě v Prostějově) a vtiskl mu nezaměnitelný styl „chudého divadla“, inspirovaného údělem malého člověka ve velkých dějinách. Po přechodu do Brna a změně názvu na HaDivadlo určil divadlu styl a poetiku, která ho zařadila mezi progresivní divadla, která dokázala vypovídat o své době prostřednictvím lidského osudu a jeho traumat. Tehdy se také prosadil jako dramatik groteskně tragikomického stylu a jako herec. Originálně otevřel pro české divadlo téma židovství a holocaustu v nepatetické rovině, ovlivněné rodinnou biografií. Po odchodu z HaDivadla v roce 1993 se jeho tvorba (dramatická, literární, herecká) rozvinula do velké šíře. Jako režisér hostuje na řadě domácích i zahraničních scén, je jedním z nejvůdčivějších českých dramatiků, autorsky spolupracuje s Českou televizí, hraje ve filmu

FOTO: MOSHE LORN



a vydává povídky a literaturu pro děti. Působil též jako pedagog na KALD pražské DAMU a na Divadelní fakultě JAMU v Brně, kde byl v roce 2007 jmenován profesorem. Dílo Arnošta Goldflama je vždy a ve všech směrech osobní a nezáměnitelné.

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počinů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti divadla. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

## Laureáti

2003	<b>David Radok</b>
2004	<b>Otomar Krejča</b>
2005	<b>Jiří Suchý</b>
2006	<b>Ladislav Smoček</b>
2007	<b>Jan Antonín Pitínský</b>
2008	<b>Jan Borna</b>
2009	<b>Ivan Vyskočil</b>
2010	<b>Karel Kraus</b>
2011	<b>Jiří Kylián</b>
2012	<b>Pavel Šmok</b>
2013	<b>Ctibor Turba</b>
2014	<b>Adolf Scherl</b>
2015	<b>Jaroslav Vostrý</b>
2016	<b>Petr Oslzlý</b>
2017	<b>Petr Zuska</b>
2018	<b>Jan Schmid</b>
2019	<b>Jan Nebeský</b>
2020	<b>Tomáš Dvořák</b>
2021	<b>Hana Burešová</b>
2022	<b>Zoja Mikotová</b>

# Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti hudby **Jaroslav Mihule**

**za celoživotní muzikologickou a pedagogickou činnost. Jako specialista na osobnost a odkaz Bohuslava Martinů se v období socialismu zasloužil o prosazování a poznávání díla tohoto komunistickým režimem záměrně opomíjeného českého skladatele doma i v zahraničí. Do svých aktivit, při nichž osvědčil statečné občanské postoje, investoval úctyhodné organizační, dramaturgické a publicistické úsilí.**

Narozen v roce 1930 v Praze. Jeho mimořádné hudební nadání (korunované absolutním sluchem) a silné rodinné zázemí ho dovedly ke studiu hudby (nejprve klavír soukromě u Hany Králikové-Slavkovské, později na Pražské konzervatoři u Albína Šímy, tamtéž i skladbu a dirigování), 1953 promoval na Pedagogické fakultě. Studoval i bohemistiku na FF UK a celý život těžil ze svého širokého jazykového vzdělání.

Počínaje disertační prací (1968) se celý život věnoval umělecké osobnosti Bohuslava Martinů a jeho monografie o skladateli se stala referenčním informačním zdrojem u nás i ve světě. Jaroslav Mihule byl iniciátorem vzniku Společnosti Bohuslava Martinů; je členem mnoha učených společností, v 90. letech přednášel mj. na amerických univerzitách. Po roce 1990 úspěšně působil jako prorektor Univerzity Karlovy a velvyslanec v Nizozemsku.

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počinů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti hudby. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

## Laureáti

2003	<b>Marek Kopelent</b>
2004	<b>Ivan Moravec</b>
2005	<b>Richard Novák</b>
2006	<b>Svatopluk Havelka</b>
2007	<b>Jiří Kout</b>
2008	<b>Zdeněk Šesták</b>
2009	<b>Milan Slavický</b>
2010	<b>Ilja Hurník</b>
2011	<b>Lubomír Dorůžka</b>
2012	<b>Zuzana Růžičková</b>
2013	<b>Jiří Černý</b>
2014	<b>Miloš Štědroň</b>
2015	<b>Ivana Loudová</b>
2016	<b>Jan Kouba</b>
2017	<b>Petr Kotík</b>
2018	<b>Luboš Sluka</b>
2019	<b>Jiří Chvála</b>
2020	<b>Jiří Tichota</b>
2021	<b>Čestmír Huňát</b>
2022	<b>Karel Paukert</b>







## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti výtvarného umění **Alena Kučerová**

**za vysoce autentický  
a poctivý přístup k tvorbě  
i k životu a nadčasové  
kvality jejího díla**

Narodila se v Praze v roce 1935 a od třinácti let žila jen s matkou – otec po únoru 1948 emigroval do Německa, kde působil jako agent-chodec, v roce 1953 byl pak odsouzen a 12 let vězněn. Vystudovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze a brzy se stala členkou skupiny UB 12. Od počátku 60. let využívá ve svých grafikách techniku bodové perforace. Z různě velkých perforovaných bodů vytváří lineární kompozice nebo z nich skládá geometrické rastry. Zaměřuje se na zobrazování člověka v každodenních životních situacích. Ikonickými se staly její grafiky s tématem moře, vln a koupání. V 80. letech přechází od figurace k tématu krajiny. Velkou inspirací je pro ni pohled na krajinu ze sedla jejího koně. Obraz krajiny je jakoby vytržen z reálného prostoru a času, získává monumentalitu, nekonečný, metafyzický prostor. V roce 1996 přišla Alena Kučerová o svůj pražský ateliér a dnes žije v naprostém soukromí na venkově. Tato radikální změna se promítla do charakteru její tvorby. Pracuje na rozsáhlém souboru asambláží, v nichž využívá

materiál, nalezený ve svém okolí (hřebíčky, proutky, prkna či starý karton). Autorka tak opět našla bezprostřední formu pro vyjádření nové životní situace.

Grafiky Aleny Kučerové byly mnohokrát oceněny u nás i v zahraničí. V roce 1965 na Biennale des Jeunes v Paříži obdržela čestné uznání, v roce 1997 pak cenu Vladimíra Boudníka.

Cena se uděluje od roku 2003 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počínů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti výtvarného umění. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

### Laureáti

2003	<b>Jitka Válková</b>
2004	<b>Václav Boštit</b>
2005	<b>Adriena Šimotová</b>
2006	<b>Dalibor Chatrný</b>
2007	<b>Karel Malich</b>
2008	<b>Jan Kaplický</b>
2009	<b>Vladimír Kopecký</b>
2010	<b>František Skála ml.</b>
2011	<b>Leoš Válka</b>
2012	<b>Petr Wittlich</b>
2013	<b>Milan Grygar</b>
2014	<b>Stanislav Kolíbal</b>
2015	<b>Ludvík Hlaváček</b>
2016	<b>Charlotta Kotíková</b>
2017	<b>Jan Solpera</b>
2018	<b>Jana a Jiří Ševčíkovi</b>
2019	<b>Václav Cigler</b>
2020	<b>Květa Pacovská</b>
2021	<b>Adéla Matasová</b>
2022	<b>Marek Pokorný</b>

# Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti architektury

## Jan Línek

**za celoživotní snahu o vytváření důstojného a přívětivého prostředí pro seniory, která započala v 70. a 80. letech 20. století v autorské dvojici s Vladem Miluničem a pokračovala i po roce 1989 v rámci vlastního ateliéru**

panelových systémů a jiných typových prvků, snaha o vytvoření přívětivého prostředí respektujícího specifické potřeby uživatelů a také spolupráce s výtvarnými umělci. Mezi nejzdařilejší pražské realizace Linka s Miluničem patří bytové domy pro filmové družstvo na Barrandově (1970–1977), dva domovy důchodců s malometrážními byty v Bohnicích (1971–1982) a Malešicích (1973–1987), ubytovna zdravotních sester na Proseku (1976–1985) a seniorské komplexy na Chodově (1983–1989) a Hájích (1983–1993). Po revoluci ještě společně dokončili projekt denního stacionáře pro tělesně postižené děti v Českých Budějovicích. Všechny areály dodnes kvalitně slouží svému účelu. Na svou dobu zcela radikální byl nerealizovaný projekt pavilonu šelem a Tropicária pro pražskou ZOO z roku 1974.

Po roce 1989 se Jan Línek zasloužil o obrodu profese, podílel se na rozpuštění Svazu českých architektů a založení Obce architektů. Sociálně zaměřené architektuře zůstal věrný i v následujících dekádách, kdy v rámci vlastního ateliéru

realizoval řadu dalších domovů důchodců a jiných objektů sociální péče – geriatrické centrum v Týništi nad Vltavou (1994–1996), v Praze pak penzion pro seniory Hvězda (2001–2003) a domov důchodců na Hagiboru (2008). Za pozornost stojí i rodinná usedlost v Kostelci nad Černými lesy (1995–1998), dům s ateliérem v Praze-Liboci (2002–2006) či chata na Červenohorském sedle v Jeseníkách (2003–2008). Za své stavby získal Jan Línek česká uznání v rámci Grand Prix Obce architektů (např. 1993, 1996, 2000) a řadu dalších ocenění. V letošním roce oslaví 80. narozeniny.

Cena se uděluje od roku 2009 k ohodnocení výjimečných uměleckých tvůrčích nebo interpretačních počínů, nebo za dlouhodobé umělecké zásluhy v oblasti architektury. Nositelem ceny se může stát fyzická nebo právnická osoba. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

### Laureáti

2009	<b>Eva Jiřičná</b>
2010	<b>Alena Šrámková</b>
2011	<b>Miroslav Masák</b>
2012	<b>Emil Příklad</b>
2013	<b>Rostislav Švácha</b>
2014	<b>Ladislav Lábus</b>
2015	<b>Otakar Kuča</b>
2016	<b>Zdeňka Vydrová</b>
2017	<b>Věra Machoninová</b>
2018	<b>Růžena Žertová</b>
2019	<b>Ivan Kroupa</b>
2020	<b>Viktor Rudiš</b>
2021	<b>Benjamin Fagner</b>
2022	<b>Jiří Suchomeł</b>

Narozen v roce 1943. Vystudoval Fakultu architektury a pozemního stavitelství ČVUT v Praze. Více než dvacet let tvořil tvůrčí dvojici s Vladem Miluničem. Společně v 70. a 80. letech navrhli celou řadu objektů sociálního zaměření, soustředěných převážně v nově budovaných částech Prahy. Jejich pojetí u nás nemá mnoho paralel. Spojuje je invenční využití tehdy běžných





# Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovize **Vladimír Pucholt**

za osobitý způsob herecké práce, díky kterému ve filmu vytvořil ikonické postavy oslovující již několik generací, s přihlédnutím k jeho divadelním rolím, a za morální občanský postoj

FOTO: NÁRODNÍ FILMOVÝ ARCHIV



Narozen 1942 v Praze. Filmový a divadelní herec a lékař. V českém filmu se objevoval už jako dítě a během studií na Divadelní fakultě AMU v Praze se stal populárním díky svým herecky výrazným rolím ve filmech Miloše Formana *Černý Petr*, *Konkurs* a o dva roky později v hlavní roli klavíristy Mildy ve snímku *Lásky jedné plavovlásky*. Jeho herecký projev byl natolik realistický, že byl zpočátku diváky považován za naturščika. Jinou, romantickou polohu uplatnil v muzikálu *Starci na chmelu* pod vedením Ladislava Rychmana. Po dokončení studia v roce 1965 získal Vladimír Pucholt angažmá v Činoherním klubu (mj. titulní role v *Podivném odpoledni dr. Zvonka Burkeho*). Poslední role krátké, ale nepřehlédnutelné kariéry Vladimíra Pucholta v českém filmu 60. let byl horlivý příslušník SNB v satirické komedii Jiřího Krejčíka *Svatba jako řemen*. V roce 1967 odešel Vladimír Pucholt do Velké Británie. V Británii vystudoval medicínu a jako dětský lékař působil především v Kanadě.

K filmové roli se vrátil už pouze jednou, na konci 90. let, ve filmu Vojtěcha Jasného *Návrat ztraceného ráje*.

# Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovize in memoriam **Artemio Benki**

za dlouhodobou kultivaci českého audiovizuálního prostředí distribučními a producenty aktivitami sahajícími do počátku devadesátých let, s přihlédnutím k jeho výrazné umělecké tvorbě

Narozen 1966 v Paříži. Filmový producent, režisér a distributor. V osmnácti letech nastoupil do redakce časopisu *L'Autre Journal*, kde spolupracoval například s Marguerite Duras nebo Hervé Guibertem. V roce 1989 přijel poprvé do Prahy kvůli svému krátkému filmu o romských uprchlících. O tři roky později se v Praze usadil a po dvou letech tu založil úspěšnou produkční společnost Sirena. Je režisérem několika krátkých filmů (*My Land, Ostrov na střeše*) a filmových povídek (*Měsíční údolí, Praha očima*). Jeho celovečerní debut *Sólo* byl vybrán do prestižní sekce ACID festivalu na MFF v Cannes a získal řadu cen, mimo jiné v sekci Česká radost na MFDF Jihlava. Artemio Benki výrazně pomohl proměně českého audiovizuálního průmyslu po roce 1989. Byl jedním z prvních, kdo u nás nejen systematicky rozvíjel prestižní mezinárodní koprodukční projekty (mj. *Královská aféra, Marguerite*), ale také stejně soustavně podporoval českou filmovou kulturu a pomáhal mladým talentům. V roce 2000 založil Artcam, jednu z prvních a dodnes nejvýznamnějších společností zaměřených na distri-

buci umělecky hodnotných filmů. Plány na celovečerní hraný debut již nestihl Artemio Benki realizovat, protože zemřel předčasně v roce 2020 ve věku třiapadesáti let.

Cena se uděluje od roku 2009 k ohodnocení mimořádně významných výsledků či výjimečných uměleckých tvůrčích, interpretačních nebo technických počínů v procesu tvorby, výroby, šíření a uchování kinematografických a audiovizuálních děl, nebo za výzkumnou či propagační činnost v oblasti kinematografie a audiovize, nebo za dlouhodobé zásluhy v oblasti kinematografie a audiovize. Cenu lze udělit též in memoriam. Cena se uděluje na návrh poroty jmenované ministrem kultury.

## Laureáti

- |      |  |
|------|--|
| 2009 | <b>Jiří Krejčík</b>                                |
| 2010 | <b>Břetislav Pojar, Karel Kachyňa</b> i. m.        |
| 2011 | <b>Jan Němec, Zdeněk Liška</b> i. m.               |
| 2012 | <b>Ladislav Helge, Jan Špáta</b> i. m.             |
| 2013 | <b>Vladimír Opěla, František Vlácil</b> i. m.      |
| 2014 | <b>Kristina Vlachová, Věra Chytilová</b> i. m.     |
| 2015 | <b>Drahomíra Vihanová, Miroslav Ondříček</b> i. m. |
| 2016 | <b>František Filip, Elmar Klos</b> i. m.           |
| 2017 | <b>Jaromír Kallista, Jiří Brdečka</b> i. m.        |
| 2018 | <b>Hynek Bočan</b>                                 |
| 2019 | <b>Jiří Menzel, Jaroslav Kučera</b> i. m.          |
| 2020 | <b>Eva Zaoralová, Miloš Forman</b> i. m.           |
| 2021 | <b>Zdeněk Svěrák, Ester Krumbachová</b> i. m.      |
| 2022 | <b>Marcela Pittermannová, Evald Schorm</b> i. m.   |

i. m. = in memoriam



# Poroty

## Státní cena za literaturu

**Michala Čičvácová**, České literární centrum  
**Libuše Heczková**, literární historička,  
ředitelka Ústavu české literatury a komparatistiky FF UK  
**Zuzana Jürgens**, literární historička, editorka,  
ředitelka Spolku Adalberta Stiftera  
**Milena Šubrtová**, literární historička, kritička,  
vysokoškolská pedagožka (MU)  
**Jan Šulc**, literární historik, editor  
**Vladimír Trojáněk**, kulturní publicista, editor  
**Jan Wiendl**, literární historik, editor,  
Ústav české literatury a komparatistiky FF UK

## Státní cena za překladatelské dílo

**Ingeborg Fialová-Fürstová**, germanistka,  
vysokoškolská pedagožka (UPOL)  
**Jiří Holub**, hispanista, překladatel  
**Petr Komers**, vietnamista, překladatel  
**Michala Marková**, anglistka, překladatelka  
**Denis Molčanov**, sinolog, překladatel  
**Miroslav Tomek**, ukrajinista, překladatel  
**Magdalena Wagnerová**, nakladatelská redaktorka

## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti divadla

**Zbyněk Brabec**, dramaturg, režisér, profesor Pražské konzervatoře  
**David Drozd**, teatrolog a překladatel,  
vedoucí Katedry divadelních studií FF Masarykovy univerzity  
**Petra Ježková**, teatroložka, vedoucí Kabinetu pro studium  
českého divadla Institutu umění – Divadelního ústavu  
**Andrea Králová**, scénografka a kostýmní výtvarnice,  
vysokoškolská pedagožka, Divadelní fakulta AMU  
**Zdeněk Prokeš**, choreograf a pedagog,  
člen rady Asociace tanečních umělců ČR  
**Apolena Veldová Kačmarčíková**, herečka,  
umělecká šéfka činohry DJKT v Plzni a členka Herecké asociace  
**Alena Zemančíková**, dramaturgyně, spisovatelka,  
divadelní a rozhlasová publicistka

## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti hudby

**Ingeborg Radok Žádná**, hudební organizátorka,  
pedagožka Katedry hudební produkce HAMU, rektorka AMU  
**Petr Bakla**, skladatel, ředitel Hudebního informačního střediska  
**Petr Veber**, hudební publicista, šéfredaktor hudebního portálu KlasikaPlus.cz  
**Vladimír Franz**, hudební skladatel, výtvarník, pedagog  
**Matěj Kratochvíl**, etnomuzikolog (Etnologický ústav AV ČR)

## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti výtvarného umění

**Jiří Jůza**, ředitel Galerie výtvarného umění v Ostravě,  
předseda Rady galerií České republiky  
**Jan Skřivánek**, historik umění, šéfkurátor Musea Kampa  
**Václav Magid**, výtvarník, teoretik, kurátor  
**Pavlaína Morganová**, historička umění a kurátorka,  
vedoucí Vědecko-výzkumného pracoviště AVU  
**Marika Kupková**, kurátorka, pedagožka (FF Masarykovy univerzity,  
Katedra filmových studií FF UK)

## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti architektury

**Osamu Okamura**, architekt, Fakulta umění a architektury  
Technické univerzity v Liberci  
**Petr Klíma**, architekt a historik architektury,  
zakládající člen spolku Pěstuj prostor  
**Marcela Steinbachová**, architektka,  
zakladatelka spolku Kruh a akce Den architektury  
**Karolina Jirkalová**, historička architektury, kritička a editorka  
**Tomáš Zdvihal**, architekt, organizátor architektonických soutěží,  
člen redakční rady časopisu *ERA21*

## Cena Ministerstva kultury za přínos v oblasti kinematografie a audiovizí

**Tereza Czesany Dvořáková**, filmová historička, vysokoškolská pedagožka  
(vedoucí Katedry produkce FAMU, Katedra filmových studií FF UK)  
**Lucie Česálková**, filmová teoretička, kritička a vysokoškolská pedagožka  
(NFA, Katedra filmových studií FF UK, FAMU), šéfredaktorka časopisu  
*Illuminace*  
**Jaromír Kallista**, filmový producent, vysokoškolský pedagog  
(Katedra produkce FAMU)  
**Richard Němec**, filmový producent a distributor, právník,  
vysokoškolský pedagog (FAMO v Písku)  
**Vlastimil Venclík**, dramatik, scenárista, režisér a herec

**Publikace vychází u příležitosti předání státních cen  
a cen Ministerstva kultury za rok 2023**

Vydalo Národní divadlo pro Ministerstvo kultury ČR

Návrh obálky a sazba: **Formata, v. o. s.**

Tisk: **GOFIPRINT, s. r. o.**

Náklad: **150 výtisků**

Počet stran: **24**

Vydání první

Neprodejně

Národní  divadlo



MINISTERSTVO  
KULTURY



Česká televize